

NAGY ZSUZSA VERSEI

EGY ROKONOM LENNE

Lenne nekem, kivel vagyok rokon,
kinek vére ha folyik,
akarnám, hogy az enyém is folyjon.

Olyan, kinek élte enyémmel egy.
Ki hogyha tűzzel égek,
tűzembe velem s értem belemegy.

Ki elmenni vágyik, de visszatér –
ki mikor égig érek,
nálamnál még magasabb égig ér.

Ki hozzám úgy jó, mint kié vagyok
s lépteivel úgy lépnék,
mintha enyéim lennének azok.

Aki ha meginogna a világ,
távlak távolából bár,
értem rohanna árkon-bokron át,

és ha szólítna csöndes szeretet,
bárminek utána is
megfogná s tartaná a kezemet.

Egy rokonom lenne énnekem csak,
akivel álmodhatnám,
mit álmodni magamban nem szabad –

és az életem, mely Övével egy,
hogy egy étellel ketten
úzve úznénk el az étellelent.

ÉN, A KICSI

Tudod, Isten, egy kicsit most
Neked tetsző nem leszek,
teszek megint magamért, bár
tennem kelljen Ellened.

Arcod sírni úgyse látom,
ahogy Te se az enyém,
maradj hát, ha Neked így jó,
hozzám hideg és kemény.

Puhaszívű katonának
kellek majd még Teneked,
akkor majd, mint néha szoktad,
tudom, újra rám nevetsz.

S mert számomra nem adtad meg,
mi így örökre elveszett,
jövök ekkor, én, a kicsi
vádat tenni Ellened.

A győzelem végezetül
a Tiéd lesz, jól tudom,
bár oly sokszor nem vagy más, mint
moccanatlan kőöröm,

hisz enyémnél mindenséged
milliószor több s nagyobb,
de én itt most, hogy élhessek,
az Enyémet akarom.

MÉRT REJTED?

Ott voltam a Szeretet
születésénél Veled –
s az Öröm szülésekor,
akkor is fogtam kezéd.

Ha megmutattad nekem
szülőteid akkoron,
mondd, most mért rejted tőlem
miért úgy vágyakozom?

Nélkülük élvén nyaram
bennem hiányuk, s korom –
hiába nyújtom karom
létük messzi hegyorom.

Ilyetén élvén éltem,
nem jönnek már, azt félem,
add, térjenek be hozzám,
esdve Tőled ezt kérem!

Tőlük lesz színes, mi él.
Új tavaszt dalol a tél,
s szellővé szelídült szél
leng körül mindent, mi kél.

Így mi van, Hozzád tér meg.
S ragyogva, kik most félnek,
tovább Tebenned élnek,
szülőjébe a Létnek.